

сеть и два, а сега сѫ останали само дванадесетъ.“

„Ахъ, туй бѣ лесно за отгатване,“ рекоха боляритѣ. „Но разгълкувай ни по-скоро третия въпросъ, който ни се вижда най-труденъ!“

„Той е дѣйствително такъвъ“, отвѣрна старецътъ „и за по-долѣ отъ триста флорина не ми е възможно да ви го разясни.“

Боляритѣ опулиха очи. Тежко имъ бѣше да дадатъ толкова пари, ала старецътъ бѣше непрѣклоненъ, та се принудиха, макаръ и съ въздишка, да му ги наброятъ.

Старецътъ прибра и тия пари, скъта ги при другитѣ, поотдръпна се малко настрани и продума, усмихвайки се подъ мустакъ: „Подъ тритѣ кози, кралътъ разбираще вѣсть тримата, и ме попита, да ли съмъ още хитъръ, както напрѣдъ, за да извлѣка полза отъ вашата глупостъ. Питайте го, да ли не съмъ улучилъ право мислитѣ му.“

Послѣднитѣ думи на стареца засрамиха и разгнѣвиха боляритѣ, ала тѣ вече и не помислиха да отидатъ други пъти при краля и да го беспокоятъ съ молби.

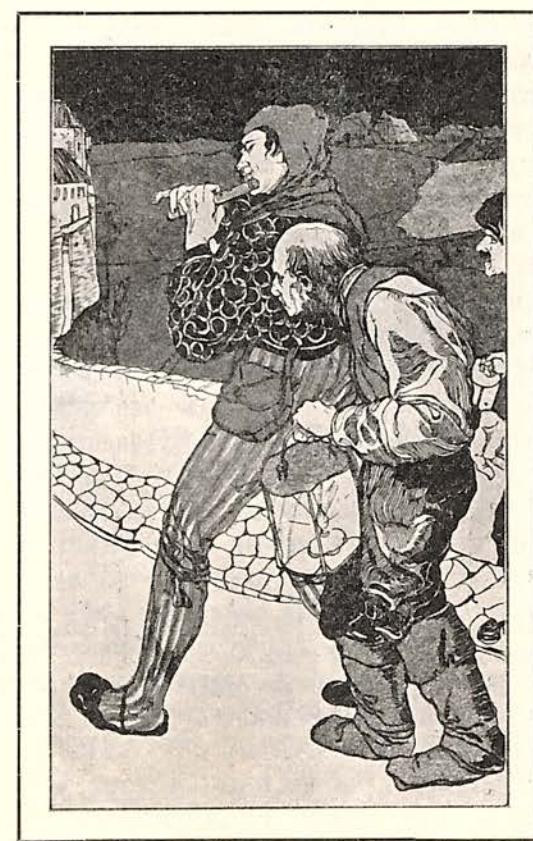
Смѣляни тъ флейтистъ.

(Приказка — за дѣца и юноши).

Имаше едно врѣме единъ весель момъкъ, който свирѣше много майсторски на флейта.

Той пѣтуваше наврѣдъ по свѣта, свирѣше по села и градове и си изкарваше чрѣзъ това прѣхраната. Една вечеръ момъкътъ замръкна при единъ чифликъ и остана да пронощува тамъ, защото не можеше да стигне на врѣме въ ближното село. Чифликчиата го посрѣщна приятелски, нагости го, а слѣдъ вечерята момъкътъ иззвири нѣколко пѣсни. Свирѣйки, той гледаше прѣзъ прозореца, и, когато луната изгрѣ, съгледа единъ старъ замъкъ,* съ много кули, които стърчеха въ тѣмнината недалече отъ чифлика. „Какъвъ е той старъ замъкъ?“ запита той чифликчиата, „и кому е принадлежалъ?“ Чифликчиата му разказа, че прѣди много, твърдѣ-много години тамъ е живѣлъ единъ боляринъ, който е билъ много богатъ, ала голѣмъ скжерникъ. Той е измѣчвалъ своите поданици, никому не давалъ ми лости, и най-сетнѣ умрѣлъ безъ наследници (зашотѣ отъ скжерничество не се и оженилъ). Слѣдъ това роднините му сѫ искали да зематъ наследството, ала не сѫ могли да на-

мѣратъ ни една парица. Говорило се, че ужъ той е закопалъ нейдѣ съкровището си, което може и сега да лежи нейдѣ скрито въ за-

*) Кула, съградена на непристъпно място, въ която сѫ живѣли нѣкога владѣтелитѣ на нѣкой градъ, или село или на цѣла областъ. Въ България се срѣщатъ развалини отъ стари кули или замъци на много място.